

Sjors trommelde nu ongeduldiger op de deur. 'Kom op, Kirsten, dit is echt niet leuk meer.'

De stem van Sjors, die in eerste instantie smekend had geklonken, was overgegaan in de dwingende toon die ze zo goed van hem kende. Wat moest ze nu doen? Zo meteen was de hele portiek wakker. Ze keek op haar telefoon en zag dat het tegen half drie was. 'Ga weg, Sjors, ik wil je niet meer zien.'

'Alsjeblieft Kirsten. Ik maak het goed, schatje.'

'Ga weg of ik bel de politie.'

Sjors lachte schamper. 'Dat durf je toch niet. Kom op, doe de deur open, dan kunnen we er rustig over praten.'

Het klopte niet met haar gevoel van veiligheid, maar Kirsten wilde hem zo graag geloven, dat ze hem dan toch maar het voordeel van de twijfel gaf. Aarzelend stond ze op en met trillende hand draaide ze de sleutel om. Nog voor ze goed en wel de deur had ontsloten, duwde Sjors hem al open, denderde naar binnen en sloeg de deur achter zich dicht. Hij zag er verwilderd uit. Zijn haar stond alle kanten op en zijn ogen keken haar vijandig aan, de pupillen te groot.

Het is niet alleen de drank, schoot het door Kirsten heen. Ook de drugs heeft hij niet kunnen weerstaan vannacht. Berustend haalde ze haar schouders op en liep naar hem toe. 'Sjors, ga naar bed. Morgenochtend praten we verder.'

'Waar ben je nu eigenlijk mee bezig, trut', viel hij uit. 'Mij buitensluiten als de eerste de beste straathond!' Hij pakte haar bij haar bovenarmen en duwde haar hardhandig tegen de muur. Haar achterhoofd raakte, niet zachtzinnig, de gestuikte muur en ze voelde een schrijnende pijn. 'Hou op, Sjors. Je doet me pijn!' Kirsten haatte het dat haar stem iel en smekend klonk.

'Hou op, Sjors. Je doet me pijn, Sjors', bouwde hij haar na. 'Weet je wat echt pijn doet? Dit!'

Voor ze met haar ogen kon knipperen, gaf Sjors haar een snoeiharde vuistslag in het gezicht. Tegelijk hoorde ze een doffe knak in haar neus. Misselijk van de alles verterende en brandende pijn viel ze op de grond. Met haar handen voor haar gezicht bleef ze hijgend liggen. Haar maag kwam omhoog en met een enorme inspanning wist ze het braaksel binnen te houden. Ze slikte moeizaam. De tranen vloeiden nu zonder ophouden over haar wangen en mengden zich met het bloed dat uit haar neus stroomde.

‘Je verdiende loon, stomme trut. Als je me nog één keer buitensluit, maak ik je helemaal af!’

Schuimbekkend van woede torende hij boven haar uit. Met een van minachting vertrokken gezicht schopte hij haar keihard met de punt van zijn laars in haar zij. Kirsten kromp ineen van de pijn en rolde zich zo klein mogelijk op. Haar neus, die waarschijnlijk gebroken was, bloedde als een rund en doorweekte haar T-shirt. Bloedspetters druppelden op de grond.

Sjors nam niet de moeite om nog naar haar om te kijken en beende met grote stappen naar de slaapkamer. Met een harde knal werd de deur gesloten.

Kirsten kreunde. De pijn was onmenselijk en ze dreigde flauw te vallen. Haar hoofd bonkte en haar neus voelde alsof die in brand stond. Ze was misselijk en kon het nu niet meer tegenhouden. Snakkend naar adem gaf ze over. Gewoon op de grond. Voor iets anders had ze geen kracht. Na wat haar een lange tijd had geleden, nam de misselijkheid iets af en na een paar mislukte pogingen lukte het om, geleund tegen de muur, min of meer te gaan zitten. Het kostte haar enorm veel moeite en ze kermde van de pijn en de inspanning. Het deed echt zo verdomde zeer. Kirsten probeerde haar tranen weg te vegen, maar dat was een zinloze bezigheid. Ze bleven komen.

Toen ze na een paar minuten wat beter kon focussen, overzag ze de

ravage op de grond. Overal bloed en braaksel. Bij die aanblik kwam de misselijkheid weer met volle kracht terug. Hoewel ze het zou willen, er kwam niets meer. Haar maag was leeg. Duizelig van de pijn sloot ze haar ogen en steunde ze met haar hoofd tegen de muur.

Toen ze haar ogen weer opendeed, omdat haar onderbewustzijn een geluid had waargenomen, had ze geen idee hoeveel tijd er was verstreken. Ze dacht dat ze het zich verbeeldde, maar het getik bleef maar aanhouden. Na wat weer een eeuwigheid leek, besepte Kirsten dat iets of iemand op de deur tikte. Nu hoorde ze ook dat iemand zacht haar naam riep: 'Kirsten, doe open. Ik ben het ... Amber.'

Met een laatste krachtsinspanning hees Kirsten zich omhoog en strompelde naar de deur. Hoewel ze geen druppel had gedronken, voelden haar hoofd en ledematen alsof ze een avondje flink had doorgehaald. Ze had totaal geen coördinatie meer over haar voeten en handen. Met trillende vingers draaide ze de deur langzaam open.

'O, liefje, wat is er met je gebeurd?' Amber, de buurvrouw, die een kop groter was dan Kirsten, sloot haar in haar zachte, vleselijke armen. Kirstens hoofd rustte even op de riant boezem van Amber. 'Kom, ik neem je mee.' Een zachte hand omarmde haar schouders en, voetje voor voetje, werd ze meegenomen door het gangetje naar het appartement van Amber. Kirsten liet het gewoon gebeuren. Ze had de kracht niet om ertegenin te gaan.

Amber was ontzet over wat ze had aangetroffen achter de voordeur van Kirsten, maar onthield zich, althans voorlopig, van commentaar. Als rasechte Amsterdamse was ze wel wat gewend, maar dit sloeg alles. In haar hoofd verwenste ze Sjors, die flierefluiter. Zeker, ze had het altijd al geweten dat die slapjanus nergens voor deugde. Die lapzwans teerde op haar zak en wist de kleine Kirsten met zijn knappe koppie voor zijn karretje te spannen. Liefde is een hel. Amber wist het nu helemaal zeker. Mannen zijn niet te vertrouwen. Aan haar lijf